

РЕШЕНИЕ

№ 10621

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20221110124791 по описа за 2022 година

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „.....“ твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците Е. К. А., П. П. И., К. П. И. и К. Б. К. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес: „.....“, като те не са изпълнили насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 27.06.2016 г., в сила от 10.07.2016 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 45-дневен срок от публикуването на общата фактура на интернет страницата на продавача, което ответниците не са сторили, поради което претендира при условията на разделност сумите, както следва: 3 651,27 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., 633,25 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г.; 18,00 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., 4,17 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 22.12.2021 г., при следните квоти: по отношение на Е. К. А. – 2/6, а именно: 1 217,08 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., 211,08 лв., представляваща лихва за забава върху

задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г.; 6,00 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., 1,38 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане; по отношение на П. П. И. – 1/6, а именно: 608,54 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г.; 105,54 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г.; 3,00 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., 0,69 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане; по отношение на К. П. И. – 1/6, а именно: 608,54 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., 105,54 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г.; 3,00 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., 0,69 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане и по отношение на К. Б. К. – 2/6, а именно: 1 217,08 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., 211,08 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г.; 6,00 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., 1,38 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответниците Е. К. А., П. П. И. и К. П. И.а са подали отговор на исковата молба, с който оспорват предявените искове частично. Считат, че за периода от 01.05.2018 г. до 31.12.2018 г. исковите суми са погасени по давност, поради което правят изрично възражение в този смисъл. По отношения на останалата част от исковите суми за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2020 г. не оспорват, че дължат същите, но заявяват, че са в невъзможност да ги заплатят. Отправят искане за разсрочване на дълга за признатата част от исковите суми по отношение на ответницата Е. К. А..

Отговор на исковата молба е подаден и от ответника К. Б. К., чрез назначения по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител – адв. М. Ш., с който не оспорва качеството си на наследник на Н. К.ов И., починал на 18.09.2017 г. Заявява, че не той, а трето за спора лице е титуляр на партидата, отнасяща се до за процесния имот, поради което не е бил негов ползвател в рамките на исковия период. Оспорва действието на договора от 05.09.2002 г., сключен между етажната собственост и ..., тъй като срокът му е изтекъл на 05.09.2007 г. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Оспорва претенцията на ищеца за юрисконсултско възнаграждение, тъй като не се доказва същото да е било реално заплатено. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – „.....“ изразява становище, че през исковия период услугата дялово разпределение е извършвана в съответствие с нормативната уредба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства,

поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковете за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през исковия период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

С определение от 10.01.2023 г., изменено с протоколно определение от 23.03.2023 г., съдът е отделил за безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че в рамките на исковия период процесният имот, находящ се в, ет. 2, ап. 7, е бил топлоснабден, както и, че ищецът е доставил до него твърдяното количество топлинна енергия в посочената стойност.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна преценка на писмените доказателства по делото – договор за продажба на държавен имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 09.04.1996 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-3308/28.09.1995 г., писмо с изх. № ОИ-30-268/15.12.2012 г., издадено от, нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 181, том II, нот. дело № 337/19.06.2007 г., както и 2 броя удостоверения за наследници съответно с изх. № РЛН20-УГ051-15916/24.11.2020 г. и с изх. № РЛН23-УГ51-816/19.01.2023 г., издадени от, съдът приема, че в рамките на исковия период ответниците Е. К. А., П. П. И., К. П. И. и К. Б. К. се легитимират като собственици на процесния недвижим имот при посочените от ищеца с исковата молба квоти, респ. същите следва да отговарят за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия, съобразно обема на правата си в съсобствеността. Най-напред, от съдържанието на представения договор за продажба на държавен имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 09.04.1996 г., издаден въз основа на Заповед № ДИ-03-3308/28.09.1995 г. /л. 121 от делото/, се установява, че на 09.04.1996 г. наследодателят на ответниците Н. К.ов И. е придобил процесния апартамент № 7, находящ се в гр. София, бл. 956, ет. 2, заедно с избено помещение № 7 към него и 1,353 % идеални части от правото на строеж върху мястото, като по делото няма данни към момента на осъществяване на придобивната сделка посоченото лице да е било в брак, поради което съдът приема, че въз основа на нея той е станал негов изключителен собственик. Нещо повече, този факт е бил удостоверен и в постъпилото писмо с изх. № ОИ-30-268/15.12.2012 г., издадено от /л. 22 от делото/, в което длъжностното лице в кръга на

службата си също е отразило, че в архива на районната администрация се съхранява преписката във връзка с продажбата на горното жилище по силата на договора за покупко-продажба от 09.04.1996 г., осъществена именно в полза на посоченото лице. На следващо място, от представения нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 181, том II, нот. дело № 337/19.06.2007 г., както и искане от 26.04.2017 г. за вписване на подновяването на такава до Служба по вписванията – гр. София /л. 25-29 от делото/ се установява, че за обезпечаване на отпуснатия на „..... кредит Н. К.ов И. е учредил в полза на „..... договорна ипотека върху притежавания от него имот, което обосновава извод, че включително и към 2017 г. посоченото лице все още е било собственик на процесното жилище, послужило за обезпечение на отпуснатия банков кредит. На следващо място, въз основа на представеното удостоверение за наследници с изх. № РЛН20-УГ051-15916/24.11.2020 г. /л. 23-24 от делото/ става ясно, че Н. К.ов И. е починал на 18.09.2017 г., т. е. преди исковия период – м.05.2018 г. – м.04.2020 г., а като негови наследници по закон се легитимират Е. К. А. /сестра/, Петър К.ов И. /брат/ и К. Б. К. /син на сестра му Екатерина К. И.а – К.а, починала на 29.03.2006 г./, въз основа на което съдът прави извод, че на основание наследствено правоприемство всеки един от тях е придобил по 1/3 идеална част от дела на брат си - арг. чл. 8, ал. 1 ЗН. Следователно, именно посочените лица са били собственици на процесния апартамент в рамките на исковия период, а това означава, че с оглед действаща нормативна уредба в областта на енергетиката те се явяват потребители, респ. клиенти на топлинна енергия за битови нужди, поради което се явяват задължени за заплащане на продажната цена за доставената и потребена в него такава съобразно участието им в съсобствеността – по 1/3 всеки. В същото време обаче, по делото се установява осъществяването впоследствие на юридически факт, довел до промяна в правата върху имота, доколкото видно от удостоверение за наследници с изх. № РЛН23-УГ51-816/19.01.2023 г. /л. 119 от делото/ Петър К.ов И. е починал на 30.05.2021 г., т. е. след исковия период, поради което включените в наследствената му маса задължения – включително и това за заплащане на продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия във връзка с притежанието на наследения от брат му имот е преминало в правната сфера на двамата му наследници – ответниците К. П. И. и П. П. И. именно при твърдения от ищеца обем - 2/6 за всеки един от тях. Нещо повече, в подкрепа на горните изводи на съда е и фактът, че на 23.09.2021 г. именно четиримата ответници по делото са се разпоредили с притежавания от тях наследствен имот в полза на трето за спора лице, за което е съставен нотариален акт № 86, том II, нот. дело № 266/23.09.2021 г. /л. 18-21 от делото/, което най-малкото е индиция, че същите са приели наследството на Н. К.ов И.. Ето защо, следва да се приеме, че в рамките на исковия период – м.05.2018 г. – м.04.2020 г. именно те се легитимират като потребители на топлинна енергия по отношение на процесния апартамент № 7, находящ се в, вх. 1, ет. 2, поради което следва да отговарят за произтичащите във връзка с притежанието му задължения при следните квоти – 2/6 – за Е. К. А., 1/6 – за П. П. И., 1/6 – за К. П. И. и 2/6 – К. Б. К., в какъвто смисъл са и изложените от ищеца в обстоятелствената част на исковата му молба такива. Следва да се отбележи, че ирелевантно се явява обстоятелството кой реално е ползвал имота, респ. кой се води титуляр на партида с аб. № 330785.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответниците да са възразили срещу прилаганите от ищеца общи условия или да са предложили сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период те, респ. наследодателят

на част от тях, са били носители на съответна идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент № 7 съдът прави извод, че между тях и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 05.08.2002 г. и списък към него, договор от 05.09.2002 г. /л. 34-37 от делото/, договор при общи условия за извършване на услугата за дялово разпределение от 02.06.2017 г. /л. 38-45 от делото/, индивидуални справки за топлинна енергия и протоколи за реален отчет /л. 126-128 от делото/, а и с оглед изложеното в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, етажните собственици в сградата, находяща се на адрес:, вх. 1, са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на ... /понастоящем ,.....

Съдът намира за неоснователно възражението на ответника К. К. по отношение на действието на договора между етажната собственост и фирмата за дялово разпределение, тъй като е с изтекъл срок. В случая, списъкът към протокола от 05.08.2002 г. е подписан от голяма част от етажните собственици, като по делото нито се твърди, нито се доказва решението на общото събрание да е било атакувано от наследодателя им по реда на ПУРНЕС /отм., но действащ към момента на вземане на решението/. Ето защо, съдът намира, че това решение обвързва всички етажни собственици, включително и ответниците предвид установения по делото факт, че същите са наследили самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост през исковия период. В случая, касае се за сделка – решение на общност от субекти – етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание, осъществено по определен в закона ред и които решения имат действие по отношение на всички субекти в общността, включително и ответниците. Ето защо, съдът приема, че договорът за топлинно счетоводство от 05.09.2002 г. е произвел своето действие. Нещо повече, по делото се установява още, че за процесния период услугата дялово разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвала именно от третото лице – помагач - като видно от приетите документи за връчване на изравнителни сметки и формуляри за отчет, отнасящи се за процесния аб. № 330785, страните са изпълнявали поетите по договора задължения, като потребителите са допускали представителите на топлинния счетоводител за отчитане до адреса, с което фактически са потвърдили обвързаността си от договора за топлинно счетоводство от 05.09.2002 г. За пълнота следва да се отбележи, че съгласно чл. 139б ЗЕ, потребителите в сграда – етажна собственост са длъжни са изберат лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, за извършване на услугата дялово разпределение, за резултатите, от който избор да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. В случая, не се твърди Общото събрание на етажната собственост да е избрало друго, различно от посоченото в договора от 05.09.2002 г. лице, което да извършва дяловото разпределение, нито ищецът да е уведомен писмено за новия избор. Ищецът е доставял топлинна енергия на адреса, а потребителите не могат да черпят права от неизпълнението на собственото си задължение.

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес:, е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. През процесния период в имота на ответниците са начислявани единствено суми за битово гореща вода, което е ставало служебно на основание чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, т. е. при норма за разход на потребление от 140 литра на обитател за едно денонощие, поради липсата на осигурен достъп, за което са съставени съответните констативни протоколи съответно от 11.05.2019 г. и от 15.06.2020 г., възприемайки се крайният извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общите топломери в абонатната станция са преминали изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1/ на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2/ на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3/ по реална месечна консумация. Ето защо, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че реално доставеното до имота на ответниците количество топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. възлиза на 3 566,95 лв., представляваща сбор между прогнозно начислените суми по фактури /2 768,69 лв./ и сумите за доплащане от абоната по изравнителните сметки /798,26 лв./, като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях. Ето защо, съдът приема, че въз основа на заключението по съдебно-техническата експертиза по делото са установени по категоричен начин доставената и потребена в процесния имот топлоенергия в определено количество и нейните стойности за исковия период.

При този извод на съда следва да се даде отговор на въпроса каква част от тази сума всеки един от ответниците дължи да заплати, като в тази връзка бъде разгледано своевременно релевираното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно тълкувателните разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г., ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишната давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 16.12.2021 г., като за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. /за период от два месеца и 7 дни/ срокът е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по

време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва след и на 09.10.2018 г. - арт. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. От страна на ищеца се претендират вземания за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период общи условия на ищеца – тези от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Следователно, действително е налице изтекла погасителна давност на вземанията за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г., тъй като най-късното месечно задължение – това за м.07.2018 г. е станало изискуемо на 14.09.2018 г., т. е. преди 09.10.2018 г., поради което то, както и предхождащите го месечни задължения за м.05.2018 г. и м.06.2018 г., включени в рамките на исковия период, са обхванати от изтекла погасителна давност. Тук следва да се отбележи, че обстоятелството, че ищецът претендира вземания, представляващи месечни дължими суми за прогнозна консумация на топлинна енергия, които са погасени по давност, позовавайки се на обща фактура, издадена едва на 31.07.2019 г., и чрез включването им в тази фактура е незаконосъобразно, доколкото с това действие се цели избягване на евентуални възражения за давност от клиентите на топлинна енергия. В случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното правоотношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. Това ново „изравнително“ вземане обаче винаги е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Издаването на изравнителната сметка не променя срока, в който месечните вноски стават дължими, а следователно и момента, от който започва да тече погасителната давност за тях. В случая, съдът приема, че крайният размер на главното задължение за цена на топлинна енергия на ответниците следва да бъде определено въз основа приетия от съдебно-техническата експертиза такъв. Ето защо, от сумата от 3 566,95 лв. следва да се приспаднат сумите, които са погасени по давност за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г., които предвид данните по таблици № 2 и № 3 от заключението, отразяващи прогнозно фактурираното количество топлинна енергия за процесния период и средномесечното и годишно изравнение след края на отчетния такъв, възлизат на 477,70 лв. Така след извършено преизчисляване по реда на чл. 162 ГПК, общият размер на задълженията за цена на топлинна енергия за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г., които съдът прие, че не са обхванати от изтекла погасителна давност, възлиза на 3 089,25 лв. /3 566,95 лв. – 477,70 лв./. При съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, то Е. К. А. и К. Б. К. се явяват задължени за сумата от по 1 029,75 лв. /2/6 от 3 089,25 лв./ всеки от тях, а П. П. И. и К. П. И. се явяват задължени за сумата от по 514,87 лв. /1/6 от 3 089,25 лв./ всеки от тях, до които размери предявените срещу тях главни искиове за цена на топлинна енергия следва да бъдат уважени, като се отхвърлят за разликата до пълните предявени размери съответно от 1 217,08 лв., или за размера от 187,33 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г. /по отношение на Е. К. А. и К. Б. К./, както и от 608,54 лв., или за размера от 93,67 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г. /по

отношение на П. П. И. и К. П. И./.

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната от „Нелбо“ ЕАД услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., чиято стойност не се спори, че се равнява на посочения от ищеца общ размер от 18,00 лв. Това е така, тъй като съгласно чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинната енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сградата – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване на изискванията на тази наредба и приложението към нея.

В чл. 36 от Общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на сградата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начинът за заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

С договора от 02.06.2017 г., сключен между ищеца и страните са договорили заплащане от „....“ на ползваните услуги съгласно Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно до 30-ти април за следващия отчетен период. Както се посочи по-горе, представен е и договор от 05.09.2002 г., сключен между етажните собственици в процесната сграда и фирмата за дялово разпределение, с който страните са договорили абонаментна цена за отчитане на показанията на индикаторите за разпределение на топлинна енергия и разхода за отопление, водомерите за топла вода, поддръжката на монтираните уреди и изготвянето на обща и индивидуални сметки – 6,00 лв.

Ето защо, предвид ангажираните по делото доказателства, ищецът „....“ се легитимира като носител на вземането за цена на извършваната услуга дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., чиято обща стойност съдът приема, че възлиза на посочената от ищеца сума от 18,00 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответниците. Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че в общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД. Следователно, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението, при което най-ранното месечно задължение за м.11.2018 г. се счита за възникнало на 30.11.2018 г., или същото е станало изискуемо на 01.12.2018 г., т. е. след 09.10.2018 г., поради което то не е обхванато от изтекла погасителна давност. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, то Е. К. А. и К. Б. К. се явяват задължени за сумата от по 6,00 лв. /2/6 от 18,00 лв./ всеки от тях, а П. П. И. и К. П. И. се явяват задължени за сумата от по 3,00 лв. /1/6 от 18,00 лв./ всеки от тях, поради което предявените срещу тях главни искове за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г. следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми за главница следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г., за които съдът прие, че не са обхванати от изтекла погасителна давност, не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца. Определен по реда на чл. 162 ГПК, размерът на лихвата за забава върху възприетата от съда непогасена по давност главница за цена на топлинна енергия в общ размер на 3 089,25 лв., дължима за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г., се равнява на сумата от 554,11 лв., начислена за претендиращия период от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г. Отново при съобразяване дълга на всеки един ответниците, то Е. К. А. и К. Б. К. се явяват задължени за сумата от по 184,70 лв. /2/6 от 554,11 лв./ всеки от тях, а П. П. И. и К. П. И. се явяват задължени за сумата от по 92,35 лв. /1/6 от 554,11 лв./ всеки от тях, до които размери предявените срещу тях акцесорни искове за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия следва да бъдат уважени, като се отхвърлят за разликата до пълните предявени размери съответно от 211,08 лв., или за размера от 26,38 лв. /по отношение на Е. К. А. и К. Б. К./, както и от 105,54 лв., или за размера от 13,19 лв. /по отношение на П. П. И. и К. П. И./.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК в съда – 16.12.2021 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от общо 4,17 лв., начислена за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли спрямо всеки един от ответниците.

От името на ответницата Е. К. А. е направено искане за разсрочване на изпълнението на задължението, основано на чл. 241, ал. 1 ГПК. Искането е процесуално допустимо. Макар, че исковете са предявени при условията на чл. 422, ал. 1 ГПК, т. е. са установителни, въз основа на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК в случай на уважаването им ще бъде издаден изпълнителен лист и ще се пристъпи към изпълнение на съдебно признатото вземане.

В същото време обаче, от нейна страна не са ангажирани никакви доказателства относно актуалния ѝ финансов, граждански и здравословен статус, въз основа на които да се извърши преценка за твърдяната от нея невъзможност за заплащане на процесните суми, поради което искането за разсрочване следва да се остави без уважение.

По отговорността за разноските:

Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 115,72 лв. - платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и 400,12 лв. - платена държавна такса, депозит за СТЕ, както и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя (ищец) в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за

заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалния му представител, липсата на фактическа и правна сложност на делото, както и, че то се явява типично за него, с оглед предмета на дейност на дружеството. При това положение ответниците Е. К. А. и К. Б. К. следва да бъдат осъдени да заплатят на заявителя - ищец сумата от по 38,57 лв. – разноски в заповедното производство, както и сумата от по 133,37 лв. – разноски в исковото производство, а ответниците П. П. И. и К. П. И. следва да бъдат осъдени да заплатят на заявителя - ищец сумата от по 19,29 лв. – разноски в заповедното производство, както и сумата от по 66,69 лв. – разноски в исковото производство. За исковото производство ответникът К. Б. К. следва да бъде осъден да заплати на ищеца и сторените разноски от 255,05 лв. – депозит за особен представител, съразмерно с уважената част от предявените срещу него искове, при което общо дължимите от него разноски за исковото производство възлизат на 388,42 лв. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответниците Е. К. А., П. П. И. и К. П. И. следва да се присъдят сторените по делото разноски, съразмерно с уважената част от предявените срещу тях искове, които възлизат на 44,95 лв. – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 06.07.2022 г. /л. 69 от делото/, имащ характер на разписка. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника К. Б. К. не се следват разноски, съразмерно с отхвърлената част от предявените срещу него искове, тъй като той не претендира, а и не доказва извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу Е. К. А., ЕГН *****“, с адрес: установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Е. К. А. дължи на „..... сумата от **1 029,75 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за имот, находящ се на адрес: гр., за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г.; сумата от **6,00 лв.**, представляваща цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **184,70 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 22.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 029,75 лв. до пълния предявен размер от 1 217,08 лв., или за размера от 187,33 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 184,70 лв. до пълния предявен размер от 211,08 лв., или за размера от 26,38 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга дялово разпределение в размер на 1,38 лв. за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу П. П. И., ЕГН *****“, с адрес: установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че П. П. И. дължи на „..... сумата от **514,87 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за имот, находящ се на адрес:, за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г.; сумата от **3,00 лв.**, представляваща цена на услуга дялово разпределение за

периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **92,35 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 22.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 514,87 лв. до пълния предявен размер от 608,54 лв., или за размера от 93,67 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 92,35 лв. до пълния предявен размер от 105,54 лв., или за размера от 13,19 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга дялово разпределение в размер на 0,69 лв. за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу К. П. И., ЕГН *****“, с адрес: установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че К. П. И. дължи на „..... сумата от **514,87 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за имот, находящ се на адрес:, за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г.; сумата от **3,00 лв.**, представляваща цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **92,35 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 22.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 514,87 лв. до пълния предявен размер от 608,54 лв., или за размера от 93,67 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 92,35 лв. до пълния предявен размер от 105,54 лв., или за размера от 13,19 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга дялово разпределение в размер на 0,69 лв. за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК със седалище и адрес на управление: срещу К. Б. К., ЕГН *****“, с адрес: установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че К. Б. К. дължи на „..... сумата от **1 029,75 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за имот, находящ се на адрес:, за периода от 01.08.2018 г. до 30.04.2020 г.; сумата от **6,00 лв.**, представляваща цена на услуга дялово разпределение за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 16.12.2021 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **184,70 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 01.12.2021 г., за които суми по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 22.12.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 029,75 лв. до пълния предявен размер от 1 217,08 лв., или за размера от 187,33 лв., и за периода от 01.05.2018 г. до 31.07.2018 г.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 184,70 лв. до пълния предявен размер от 211,08 лв., или за размера от 26,38 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга дялово разпределение в размер на 1,38 лв. за периода от 31.12.2018 г. до 01.12.2021 г.

ОСЪЖДА Е. К. А., ЕГН *****“, с адрес: да заплати на „....., ЕИК със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **38,57 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС,

79 състав, както и сумата от **133,37 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА П. П. И., ЕГН *****, с адрес: да заплати на ,,...., ЕИК със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **19,29 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **66,69 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА К. П. И., ЕГН *****, с адрес: да заплати на ,,...., ЕИК със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **19,29 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **66,69 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА К. Б. К., ЕГН *****, с адрес: да заплати на ,,...., ЕИК със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **38,57 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 72160/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **388,42 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА ,,...., ЕИК със седалище и адрес на управление: да заплати на Е. К. А., ЕГН *****, с адрес: П. П. И., ЕГН *****, с адрес: и К. П. И., ЕГН *****, с адрес: на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **44,95 лв.**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в исковото производство.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното от ответницата Е. К. А., ЕГН ***** искане за разсрочване на дълга по реда на чл. 241, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца ,,...

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните, а в частта, с която е оставено без уважение искането за разсрочване на дълга по реда на чл. 241, ал. 1 ГПК има характер на определение, поради което подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____